

Niniejszy dokument nie stanowi doręczenia w trybie art. 15 zzs⁹ ust. 2 ustawy COVID-19 (Dz.U.2021, poz. 1842)

Sygn. akt I ACa 693/20

I ACz 381/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grzegorz Krężolek (spr.)
Sędziowie:	SSA Robert Jurga SSA Beata Kurdziel
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Marta Sekuła

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2022 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa J. S. (1)

przeciwko Z. G. (1), W. C. (1), Gminie K., Powiatowi (...) i Skarbowi Państwa – (...) Inspektorowi Nadzoru Budowlanego w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 25 listopada 2019 r.,

sygn. akt I C 1263/12

oraz zażaleń pozwanych Z. G. (1), W. C. (1) i Powiatu (...)

na zawarte w tym orzeczeniu rozstrzygnięcia o kosztach procesu

1. **oddala apelację;**

2. **oddala zażalenia;**

3. **zasądza od powoda J. S. (1) na rzecz:**

a) pozwanych Z. G. (1) i W. C. (1) kwotę 18 300 zł (osiemnaście tysięcy trzysta złotych),

b) pozwanego Powiatu (...) kwotę 18 300 zł (osiemnaście tysięcy trzysta złotych),

c) Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 18 750 zł (osiemnaście tysięcy siedemset pięćdziesiąt złotych),

tytułem kosztów postępowania apelacyjnego;

4. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie na rzecz adwokata K. P. kwotę 25 000 zł (dwadzieścia pięć tysięcy złotych), w tym podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

SSA Robert Jurga SSA Grzegorz Krężolek SSA Beata Kurdziel

Sygn. akt : I ACa 693/20

I ACz 381/20

UZASADNIENIE

J. S. (1) w pozwie skierowanym przeciwko Z. G. (1) i W. C. (1) , Gminie K. , Powiatowi (...) oraz Skarbowi Państwa – (...) Inspektorowi Nadzoru Budowlanego w W. , domagał się zasądzenia od pozwanych, solidarnie, łącznej kwoty 14 000 000 złotych , w tym 10 000 000 zł jako odszkodowania oraz 4 000 000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę , spowodowaną naruszeniem jego dóbr osobistych. Domagał się również przyznania na swoją rzecz kosztów procesu.

Podnosił , że na skutek bezprawnego wzniesienia na sąsiedniej wobec nieruchomości powoda przez Z. G. (1) i W. C. (1) motelu z restauracją doszło do zmniejszenia wartości przedmiotu jego własności stanowiącego gospodarstwo rolne.

Z tego powodu doszło do zmniejszenia dochodów jakie mógł z niego osiągnąć. Określił, iż dochód ten to kwota 1000 000 zł rocznie. Inwestycja pozwanych została rozpoczęta na dziesięć lat przed wniesieniem pozwu, a wobec tego jego szkoda zamyka się wielkością 10 000 000 złotych.

Krzywdą spowodowana naruszeniem dóbr osobistych wynika stąd , iż funkcjonujący kompleks gastronomiczno - motelowy poprzez oddziaływania w postaci hałasu oraz emitowanie uciążliwych zapachów oraz zalewania realności J. S. wodami opadowymi wobec nadmiernego podniesienia poziomu gruntu przy jego budowie, negatywnie wpływa na możliwość korzystania z nieruchomości sąsiedniej , prowadząc do pogorszenia się stanu zdrowia powoda.

Ponadto osoby korzystające z niego obserwując go oraz członków jego rodziny, nie tylko utrudniały codzienne prace w gospodarstwie ale także w ten sposób dochodziło do naruszania jego prywatności.

Odpowiedzialność pozostałych pozwanych wynika z faktu , że zarówno wójt Gminy K. jak i (...) Inspektor Nadzoru Budowlanego w W. , działając wyłącznie na korzyść obydwojga inwestorów , naruszając prawo , wydawali decyzje administracyjne umożliwiające rozpoczęcie i kontynuację inwestycji , a następnie użytkowanie obiektu.

Powód , szczegółowo wskazując daty i rodzaje tych decyzji podnosił , iż część z nich została uznana za wydane z naruszeniem prawa przez organy II instancji. Przyczynami takiej ich oceny było w szczególności to , iż niezasadnie odmawiano powodowi udziału w tych postępowaniach niezasadnie uznając , iż nie ma statusu strony.

Każdy z pozwanych domagał się oddalenia powództwa oraz obciążenia J. S. (1) kosztami postępowania na swoją rzecz.

Wszyscy bronili się zarzutami przedawnienia roszczeń zgłoszonych wobec nich przez powoda.

Ponadto Z. G. (1) i W. C. (1), negując wykazanie przez oponenta procesowego przesłanek ich odpowiedzialności deliktowej oraz z tytułu naruszenia dóbr osobistych , akcentowali w szczególności to , iż cały proces inwestycyjny był

prowadzony legalnie , na podstawie decyzji administracyjnych , które naówczas pozostawały w obrocie prawnym. Przeczyli też zgodności z rzeczywistością twierdzonych przez powoda oddziaływaniom ich restauracji i motelu na jego realność

Gmina K. wskazywała przede wszystkim na fakt , że powód nie wykazuje związku przyczynowego pomiędzy wydaniem przez wójta decyzji , która została uznana za niezgodną z prawem , a szkodą i krzywdą , które mają podlegać wyrównaniu.

Powiat (...) bronił się także zarzutem braku legitymacji do występowania w postępowaniu w charakterze pozwanego. Argumentował , że (...) Inspektor Nadzoru Budowlanego nie jest organem za którego działania odpowiada jednostka samorządu terytorialnego. Ewentualną odpowiedzialność odszkodowawczą ponosi za niego Skarb Państwa.

Skarb Państwa - (...) Inspektor Nadzoru Budowlanego w W., reprezentowany w postępowaniu przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej , podnosił , poza zarzutem przedawnienia , iż działanie Inspektora , który wydał decyzję zezwalającą na częściowe użytkowanie obiektów gastronomicznego i motelowego , a następnie na użytkowanie tej części o jaką pozwani G. i C. je rozbudowali , nie było bezprawne albowiem wówczas ostateczna decyzja o pozwoleniu na budowę obiektu jako takiego funkcjonowała w obrocie prawnym.

Przedstawiciel Skarbu Państwa wskazał też na nie wykazanie przez J. S. związku przyczynowego pomiędzy sposobem działania (...) a jego szkodą i krzywdą , które miałyby podlegać wyrównaniu.

Wyrokiem z dnia 25 listopada 2019r., Sąd Okręgowy w Krakowie :

- oddalił powództwo [pkt I],
- zasądził od powoda, tytułem częściowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na rzecz pozwanych:
- Z. G. (1) i W. C. (1) kwotę 3.617 złotych,
- Gminy K. kwotę 3.617 złotych,
- Powiatu (...) kwotę 3.617 złotych,
- Skarbu Państwa Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 3.600 złotych;[pkt II] oraz
- kosztami sądowymi obciążył Skarb Państwa [pkt III sentencji wyroku]

Za niesporne pomiędzy stronami Sąd I instancji uznał to , iż :

decyzją z dnia 11 września 2000 r. Wójt Gminy K., na wniosek Z. G. (1) i W. C. (1) , ustalił warunki zabudowy i zagospodarowania terenu dla projektowanej budowy motelu z restauracją wraz z infrastrukturą techniczną i parkingami wewnętrznymi na działce nr (...) położonej w miejscowości G., gm. K. wraz z wjazdem na działkę z drogi powiatowej (...). W dniu 23 lutego 2001 r. stwierdzono, że decyzja ta stała się ostateczna i prawomocna z dniem 26 września 2000 r.

Decyzją z dnia 3 lipca 2001 r. Wójt Gminy K. zatwierdził projekt budowlany i wydał pozwolenie dla Z. G. (1) i W. C. (1) na budowę budynku motelu z restauracją wraz z infrastrukturą techniczną, wewnętrznymi parkingami, szczelnym zbiornikiem wybieralnym na nieczystości ciekłe na działce nr (...) , położonej w miejscowości G. Gmina K. wraz z zjazdem z drogi powiatowej nr (...), przyłączem wodociągowym, przyłączem elektrycznym. W dniu 30 lipca 2001 r. stwierdzono, że wobec niezaskarżenia decyzji w czasie i trybie ustawowo przewidzianym, stała się ona ostateczna i prawomocna w dniu 28 lipca 2001 r.

J. S. (1) domagał się od Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K. stwierdzenia nieważności decyzji Wójta Gminy K. z dnia 11 września 2000 r. Decyzją z dnia 11 września 2002 r. znak: (...) Samorządowe Kolegium Odwoławcze w

K. odmówiło stwierdzenia nieważności decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu z dnia 11 września 2000 r., nr (...) - (...).

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w K. decyzją z dnia 14 listopada 2002 r., znak: K. O.. (...) utrzymało w mocy decyzję tegoż organu z dnia 11 września 2002 r. znak: K. O.. (...) o odmowie stwierdzenia nieważności decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu z dnia 11 września 2000 r., nr (...) - (...).

Wójt Gminy K. decyzją z dnia 17 marca 2003 r. znak: (...) odmówił wznowienia postępowania zakończonego decyzją o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu z dnia 11.09.2000 r. znak: (...) - (...); decyzja ta została uchylona decyzją Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K. z dnia 3 lipca 2003 r. znak: K. O.. (...), a sprawę przekazano do ponownego rozpoznania Wójtowi Gminy K..

Wójt postanowieniem z dnia 15 października 2003 r., znak (...) wznowił postępowanie zakończone decyzją o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu z dnia 11 września 2000 r., znak: (...) - (...), natomiast decyzją z dnia 5 grudnia 2003 r. znak: (...) stwierdził, że decyzja o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu z dnia 11 września 2000 r., znak: (...) - (...), została wydana z naruszeniem prawa.

Decyzja ta została uchylona przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w K. decyzją z dnia 15 marca 2004 r., znak: K. O.. (...), a sprawa została przekazana do ponownego rozpoznania.

Wójt decyzją z dnia 22 listopada 2004 r. znak: (...) odmówił uchylecia decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu z dnia 11 września 2000 r. znak: (...) - (...), którą to decyzję Samorządowe Kolegium Odwoławcze w K. utrzymało w mocy decyzją z dnia 28 stycznia 2005 r., znak: K. O.. (...).

Wyrokiem z dnia 5 marca 2007 r. (...) Sąd Administracyjny w K. uchylił decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K. z dnia 28 stycznia 2005 r., znak: K. O.. (...) oraz poprzedzającą ją decyzję Wójta Gminy K..

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w K. decyzją z dnia 5 grudnia 2007 r. orzekło, że decyzja Wójta Gminy K. z dnia 11 września 2000 r., znak: (...) - (...) została wydana z naruszeniem prawa.

(...) Sąd Administracyjny w K. wyrokiem z dnia 23 stycznia 2009 r. oddalił skargę na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K. z dnia 5 grudnia 2007 r. znak: SKO. (...), w przedmiocie stwierdzenia wydania decyzji z naruszeniem prawa.

Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 7 maja 2010 r. sygn. akt (...) oddalił skargę na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K. z dnia 5 grudnia 2007 r., znak: SKO. (...) w przedmiocie stwierdzenia wydania decyzji z naruszeniem prawa.

Przedmiotem postępowań administracyjnych była także decyzja Wójta Gminy K. z dnia 3 lipca 2001 r. zatwierdzająca projekt budowlany i wydająca pozwolenie na budowę budynku motelu z restauracją wraz z infrastrukturą techniczną, wewnętrznymi parkingami, szczególnym zbiornikiem wybieralnym na nieczystości ciekłe, na działce nr (...) położonej w miejscowości G. Gmina K. wraz z zjazdem z drogi powiatowej nr (...), przyłączem wodociągowym, przyłączem elektrycznym, znak: (...) - (...).

Została ona uchylona ostateczną decyzją Wojewody (...) z dnia 10 listopada 2006 r., znak: (...).(k. 37) z uwagi na to, że J. S. (1) nie brał udziału w tym postępowaniu w charakterze strony, choć taki status mu przysługiwał.

(...) Inspektor Nadzoru Budowlanego w W., decyzją z dnia 5 listopada 2004 r. znak: (...) udzielił Z. G. (1) i W. C. (1) pozwolenia na użytkowanie części budynku motelu z restauracją wraz z infrastrukturą techniczną zrealizowanego na podstawie ostatecznej decyzji pozwolenia na budowę Wójta Gminy K. z dnia 3 lipca 2001 r. nr (...) - (...) na działce nr (...) w G.. Decyzja ta stała się ostateczna z dniem 8 listopada 2004 r.

(...) (...) Inspektor Nadzoru Budowlanego w K. decyzją z dnia 31 lipca 2007 r. stwierdził brak podstaw prawnych do stwierdzenia nieważności decyzji (...) Inspektora Nadzoru Budowlanego w W. z dnia 5 listopada 2004 r., znak: (...). Decyzją z dnia 22 października 2007 r. umorzył postępowania odwoławcze wywołane wniesieniem odwołania od decyzji z dnia 31.07.2007 r. przez S. i J. S. (1) , przyjmując że nie posiadają w niniejszej sprawie legitymacji.

(...) Inspektor Nadzoru Budowlanego w W. pismem z dnia 30 września 2009 r. poinformował Z. G. (1) i W. C. (1), że jego decyzja dnia 5 listopada 2004 r. znak: (...), stała się ostateczna i pozostaje w obiegu prawnym oraz że do zawiadomienia o zakończeniu budowy poddasza nie wnosi sprzeciwu- zatem poddasze jest również legalnie użytkowane.

Decyzją z dnia 16 grudnia 2009r (...) (...) Inspektor Nadzoru Budowlanego w K. znak (...) orzekł ,że decyzja (...) w W. z dnia 5 listopada 2004r (...) została wydana z naruszeniem prawa jednakże w związku z upływem 5 letniego terminu od dnia jej doręczenia stronom postępowania, nie można jej uchylić .

Decyzją z dnia 6 listopada 2009 r. (...) Inspektor Nadzoru Budowlanego w W. udzielił W. C. (1) i Z. G. (1) pozwolenia na użytkowanie obiektu pod nazwą: rozbudowa budynku motelu- restauracji na działce ew. nr (...) położonej w miejscowości G., gm. K., zrealizowanej na podstawie ostatecznej decyzji pozwolenia na budowę wydanej przez Starostę (...) znak: (...).(…) z dnia 9 lipca 2008 r.

(...) Inspektor Nadzoru Budowlanego w W. w oparciu o wnioski powoda wydał także:

- decyzję z dnia 28 września 2007 r. o odmowie nakazania zaniechania dalszych robót bądź rozbiórki i odmowie stwierdzenia istotnych odstępstw od projektu, (...);
- decyzję z dnia 10 listopada 2009 r. ((...)) o odmowie nakazania rozbiórki oraz o braku istotnych odstępstw,
- decyzję z dnia 4 stycznia 2011 r. ((...)) o nałożeniu obowiązku sporządzenia ekspertyzy,
- decyzję z dnia 3 kwietnia 2012 r. ((...)) o stwierdzeniu wykonania obowiązku.

W zakresie okoliczności spornych Sąd Okręgowy ustalił , iż :

J. S. (1) posiada gospodarstwo rolne położone w miejscowości T. o powierzchni około 4 hektarów. Jego częścią są budynek mieszkalny i zabudowania gospodarcze. Powód prowadzi gospodarstwo wspólnie z żoną i dorosłymi dziećmi z tym że żona powoda i jego i córki pracują dodatkowo zawodowo.

W bezpośrednim sąsiedztwie gospodarstwa i budynku mieszkalnego powoda wybudowana została przez pozwanych Z. G. i W. C. restauracja i motel w oparciu o wydane przez wójta gminy K. warunki zabudowy z 2000r i pozwolenie na budowę z 2001r.

Budowa tego obiektu powstawała etapami. Część (parter) zaczęła funkcjonować od roku 2004 po uzyskaniu pozwolenia na użytkowanie wydanego przez (...) Inspektora Nadzoru Budowlanego w W.. W restauracji odbywały się między innymi przyjęcia typu wesela , andrzejki, sylwestry z tym ,że początkowo było ich więcej, a z biegiem czasu coraz mniej z uwagi na to ,że powstała autostrada oddalona od restauracji i od tego czasu znacznie mniej aut przejeżdża drogą obok obiektów pozwanych i mniej osób się w nich zatrzymuje. Goście restauracji nie przeszkadzają powodowi w swobodnym poruszaniu się po jego nieruchomości , nie wchodzi na nią , nie rozmawiają z nim. Nie ma też dowodu na to aby go obserwowali .

Z dalszej części ustaleń wynika ,iż budynek restauracji znajduje się na działce nr (...) obr. G. w odległości ok 17 metrów od budynku powoda stojącego na działce nr (...) w T. . Działki stron oddzielone są od siebie drogą o szerokości ok. 3 metrów.

Przy budowie restauracji grunt na działce Z. G. (1) i W. C. (1) nie został podwyższony na wysokość wskazywaną w postępowaniu przez powoda , a najwyżej o jakieś 10 cm.

Nie dochodzi do zalewania wodą deszczową gruntu J. S. (1) , napływającą z realności na której stoją budynki kompleksu należącego do pozwanych Obie działki są ogrodzone betonowymi murkami , płotami co zapobiega przepływowi wód między nimi, a nadto przepuszczalny rodzaj gleby na działce pozwanych powoduje ,że woda wsiąka w grunt a nie spływa z niej na działkę powoda. Woda z dachu restauracji pozwanych jest odprowadzana rynnami na teren ich działki, zgodnie z przepisami prawo wodne.

Podmakanie budynku mieszkalnego powoda spowodowane jest brakiem jego izolacji poziomej i pionowej , co powoduje zjawisko tzw. kapilarnego podciągania wody z gruntu . Ponadto w budynku tym nieprawidłowo odprowadzana jest woda opadowa z dachu, która wprowadzana jest bezpośrednio w jego ściany fundamentowe i mury.

Ponadto Sąd I instancji ustalił , iż hałas wytwarzany przez klimatyzatory umieszczone na zewnętrznych ścianach restauracji pozwanych G. i C., nie przekracza dopuszczalnych norm .

Natężenia hałasu wywoływanego przez te urządzenia w budynku mieszkalnym powoda nie dało się w postępowaniu stwierdzić albowiem J. S. (1) odmówił udostępnienia budynku biegłemu, w celu dokonania niezbędnych pomiarów.

Pozostałym sąsiadom nie przeszkadza działalność gospodarcza Z. G. (1) i W. C. (4). W ich ocenie, a także w ocenie pracowników restauracji, z lokalu nie dochodzą nadmierne hałasy, ani także uciążliwe zapachy . Budynek restauracji jest wyposażony w ich pochłaniacze. Funkcjonowanie restauracji i motelu nie jest uciążliwe dla otoczenia. W przeszłości dość często odbywały się w restauracji wesela, obecnie ruch w restauracji jest mały, imprezy okolicznościowe odbywają się sporadycznie.

Szambo na nieruchomości właścicieli kompleksu restauracyjno – motelowego znajduje się w odległości ok. 30-40 metrów od budynku powoda i jest ono systematycznie , średnio dwa razy w miesiącu, opróżniane.

J. S. (1) nie dowiódł w postępowaniu aby w czasie tych czynności zapachy im towarzyszące swoją uciążliwością przekraczały przeciętną miarę.

Nie zostało także przez niego dowiedzione jakie dochody uzyskiwał z gospodarstwa rolnego przed wybudowaniem restauracji ani tych jakie osiąga z działalności rolniczej po jej otwarciu i w warunkach funkcjonowania wraz z motelem.

Sąd I instancji wskazał , iż nie tylko powód ale także członkowie jego rodziny nie byli w stanie podać danych dotyczących wysokości dochodów z tego gospodarstwa z okresu jakiego dotyczy żądanie pozwu twierdząc , iż dochody te na skutek opisanego zagospodarowania nieruchomości sąsiedniej się nie zmieniły.

To zaangażowanie powoda w udział w postępowaniach sądowych i przed organami administracyjnymi spowodowało , że np. na czas nie był w stanie zebrać siana .

Ponadto Sąd ustalił , że twierdzenie powoda o wpływie sąsiedztwa restauracji i motelu na jego stan zdrowia okazało się nie wykazany.

Okazywał pozwany przedsiębiorcom swoje niezadowolenie z wybudowania restauracji, używając nawet w stosunku do nich gróźb karalnych z powodu których prowadzone było przeciwko niemu postępowanie karne zakończone w dniu 27 lutego 2007r warunkowym umorzeniem z uwagi na opinię psychiatryczną z której wynikało, iż J. S. (1) miał w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznawania znaczenia tych czynów.

Pomiędzy powodem, a pozwany toczą się liczne postępowania administracyjne, cywilne i karne, związane z sąsiedowaniem obu nieruchomości i działalnością gospodarczą Z. G. (1) i W. C. (1).

Ocenę prawną roszczeń J. S. (1) , które Sąd Okręgowy uznał za w całości bezzasadne wobec wszystkich pozwanych , oparł na stwierdzeniach i wnioskach , które można podsumować w następujący sposób,

a/ powód domagał się odszkodowania za bezprawne działania Gminy K. i Skarbu Państwa- (...) Inspektora Nadzoru Budowlanego i Powiatu (...) w oparciu o art. 417 k.c. oraz za zawiniony sposób postępowania Z. G. (1) i W. C. (1), w oparciu o art. 415 kc.

Podstawą normatywną przyznania świadczeń kompensacyjnych z tytułu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę , które skierował wobec wszystkich pozwanych wynikających z naruszenia jego dóbr osobistych jest art. 448 kc .

Twierdził ,że szkody i krzywdy doznał przez to , że udzielono właścicielom nieruchomości sąsiedniej pozwolenia na jej zabudowę w sposób bezprawny , nielegalnie uprawniono ich do użytkowania obiektów , które są przez Z. G. i W. C. wykorzystywane w sposób stanowiący uzasadnioną podstawę dla sformułowania dochodzonych roszczeń, w tym wyrównującego krzywdę w warunkach naruszenia dóbr osobistych powoda,.

b/ roszczenia powoda o ile skierowane są przeciwko Powiatowi (...) , podlegają oddaleniu dlatego , że Powiat nie ma w sporze legitymacji procesowej biernej.

Zadania i kompetencje (...) Inspektora Nadzoru Budowlanego nie stanowią zadań Powiatu, lecz zadania z zakresu administracji rządowej, wykonywane samodzielnie i we własnym imieniu przez ten organ.

Formułując taki wniosek Sąd Okręgowy odwołał się stanowiska zawartego w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2013 r., III CSK 89/12, powołanym za zbiorem Lex. Wskazał , iż Inspektor jest wprawdzie powoływany przez starostę i wykonuje swoje zadania przy pomocy (...) Inspektoratu Nadzoru Budowlanego.

Zwierzchnictwo starosty nie powoduje jednak utraty przez wykonującego zadania i kompetencje określone w ustawach (...) Inspektora Nadzoru Budowlanego przykopu jednostki administracji rządowej. Starosta jako organ administracji samorządowej nie uzyskuje w tym zakresie jakiegokolwiek kompetencji do wydawania indywidualnych decyzji administracyjnych, a stworzony przez niego aparat pomocniczy stanowi jedynie zaplecze umożliwiające (...) Inspektorowi Nadzoru budowlanego wykonywanie ustawowych zadań.

Odpowiedzialność odszkodowawczą za niezgodne z prawem działanie tego organu ewentualnie ponosi Skarb Państwa,

c/ odpowiedzialność pozwanego Skarbu Państwa – (...) Inspektora Nadzoru Budowlanego w W. za szkodę i krzywdę powoda jest wyłączona albowiem trafny jest, podniesiony przez Skarb Państwa, zarzut przedawnienia.

Argumentował , iż art. 442 ¹ k.c. wynika, że roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym przedawnia się z upływem 3 lat od dnia w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. J. S. (1) identyfikował swoje uszczerbki- spowodowane działaniem podmiotu za który SP ponosi odpowiedzialność z faktem rozpoczęcia funkcjonowania restauracji, a to miało miejsce na podstawie decyzji (...) Inspektora Nadzoru Budowlanego w W. z dnia 5 listopada 2004 r., (...) – o pozwoleniu na użytkowanie części (parteru) obiektu.

Decyzja ta dopiero decyzją z dnia 16 grudnia 2009 r. znak (...) (...) (...) Inspektora Nadzoru Budowlanego została uznana, za wydaną z naruszeniem prawa, jednakże w związku z upływem 5-letniego terminu od dnia jej doręczenia stronom, nie można jej było uchylić.

W tych okolicznościach trzyletni termin przedawnienia liczyć należy najpóźniej od końca grudnia 2009r . Tymczasem powód, dopiero w lutym 2014 r., formie dopozwania do już toczącego się sporu przed Sądem, pozwał Skarb Państwa formułując wobec niego – ówczesnie po raz pierwszy- roszczenia kompensacyjne. Uczynił to zatem już po upływie wskazanego terminu.

Niezależnie od podzielenia zarzutu przedawnienia roszczenia skierowane przeciwko Skarbowi Państwa nie mogły być, zdaniem Sądu Okręgowego uznane za zasadne dlatego, iż J. S. (1) nie wykazał przesłanek jego odpowiedzialności.

Powód powołuje się na liczne decyzje(...) w W. które miały być niezgodne z prawem. Jednak to z materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy wynika, że jedynie decyzja (...) Inspektora Nadzoru Budowlanego w W. z dnia 5 listopada 2004 r. znak: (...) udzielająca Z. G. (1) i W. C. (1) pozwolenia na użytkowanie części budynku motelu z restauracją wraz z infrastrukturą techniczną została uznana przez (...) (...) Inspektorat Nadzoru Budowlanego w K. znak: (...)decyzją z dnia 16 grudnia 2009 r. za wydaną z naruszeniem prawa.

Powód nie wskazał, na czym miała polegać szkoda wywołana wydaniem tej konkretnej decyzji i jakie tą decyzją zostały naruszone jego dobra osobiste.

Szkoda w postaci zalewania działki, nadmiernego hałasu, strat z rolniczej działalności gospodarczej, a także naruszenie dóbr osobistych poprzez obserwowanie powoda przez gości motelu, nie zaistniała. Brak jest także bezpośredniego związku przyczynowego pomiędzy jej z wydaniem, a tak identyfikowanymi przez J. S. uszczerbkami,

d/ roszczenia skierowane przeciwko pozwanej Gminie K. nie są uzasadnione po pierwsze dlatego, że podniesiony przez nią zarzut przedawnienia jest uzasadniony. Po wtóre powód, także w stosunku do niej przesłanek warunkujących odpowiedzialność odszkodowawczą nie wykazał.

J. S. (1) łączył ją z wydaniem przez Wójta Gminy K. decyzji z dnia 11 września 2000r., którą zostały ustalone warunki zabudowy i zagospodarowania terenu dla Z. G. (1) i W. C. (1) dla projektowanej budowy motelu z restauracją wraz z infrastrukturą techniczną i parkingami wewnętrznymi na działce nr (...) położonej w miejscowości G., gm. K. wraz z zjazdem na działkę z drogi powiatowej (...) oraz z decyzją Wójta z dnia 3 lipca 2001 r. zatwierdzającą projekt budowlany i wydającą pozwolenie na budowę budynku motelu z restauracją wraz z infrastrukturą techniczną.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w K. decyzją z dnia 5 grudnia 2007 r. orzekło, że decyzja Wójta Gminy K. z dnia 11 września 2000 r., znak: (...) - (...) została wydana z naruszeniem prawa, z tego powodu że powód nie brał udziału w postępowaniu zakończonym wydaniem spornej decyzji.

Brak zgodności z prawem drugiej ze wskazanych decyzji nie została w ten sposób stwierdzona.

Od daty wydania decyzji przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w K. w dniu 5 grudnia 2007 r. stwierdzającej, że decyzja Wójta Gminy K. o warunkach zabudowy została wydana z naruszeniem prawa do daty wytoczenia niniejszego powództwa (22 maja 2012 r.) minęło więcej niż trzy lata, zatem roszczenie przeciwko Gminie K. jest również przedawnione.

Nawet zakładając, iż ten zarzut nie jest trafny, odpowiedzialność tej pozwanej nie może zostać potwierdzona albowiem naprawienie szkody, która została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji można żądać dopiero po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem (art. 417¹ § 2 k.c.). Tymczasem, jedynie decyzja Wójta Gminy K. z dnia 11 września 2000 r. o (...) została uznana przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w K. decyzją z dnia 5 grudnia 2007 r. za wydaną w takich warunkach naruszeniem prawa. Nie można uznać jednak, iż sam fakt wydania decyzji o takim charakterze mógłby spowodować szkodę powoda. Decyzja taka ma charakter powszechny [może się o nią ubiegać każdy, nawet jedynie potencjalnie zainteresowany przyszłym zagospodarowaniem określonego terenu. Nie ma zatem, zdaniem Sądu Okręgowego, adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy tą decyzją Wójta, a szkodami opisywanymi przez J. S. (1).

W tym kontekście Sąd I instancji dodatkowo wskazał, że ewentualnie o takim związku można by mówić w odniesieniu do kolejnej czasowo decyzji Wójta udzielającej pozwolenia na budowę kompleksu restauracyjno – motelowego ale ta nie została uznana za wydaną w warunkach naruszenia prawa, a to wyklucza odpowiedzialność odszkodowawczą

Gminy- tym bardziej , że ani szkoda ani krzywda pozostająca w kauzalnym związku z wydaniem tej decyzji, nie została w postępowaniu przez powoda dowiedziona,

e/ nie odpowiadają odszkodowawczo wobec J. S. (1) także W. C. (1) i Z. G. (1).

Skierowane przeciwko nim roszczenie wyrównawcze wynikające z obniżenia się wartości nieruchomości powoda , uległo przedawnieniu .O tak identyfikowanej szkodzie spowodowanej wybudowaniem restauracji i motelu powód wiedział już co najmniej końcem 2004 r., kiedy obiekt został wzniesiony , a jego parterowa część uzyskała pozwolenie na użytkowanie i zaczęła funkcjonować.

Stan jego oddziaływania na nieruchomość powoda , poprzez wpływ na jej wartość od tamtej pory się nie zmienił, a jeżeli już to najwyżej się zmniejszył, z uwagi na mniejszą ilość gości w restauracji i mniej imprez w nim organizowanych. Roszczenie z tego tytułu przedawniło się już z końcem 2007 roku.

Nawet gdyby zarzut pozwanych nie był uzasadniony powód nie dowiódł tego ograniczenia. Budynki zostały wzniesione na działce o przeznaczeniu budowlano-usługowym , a sposób ich wykorzystywania przez właścicieli nie powoduje nadmiernych, wykraczających poza obowiązujące normy immisji, a tylko one mogłyby mieć wpływ ograniczający na wartość nieruchomości J. S.

Sposób postępowania pozwanych nie może być uznany ani nielegalny ani zawiniony

Zanim przystąpili oni do budowy nieruchomości uzyskali najpierw ostateczną decyzję administracyjną pozwalającą na podjęcie i kontynuowanie prac inwestycyjnych . Podobnie było z użytkowaniem nieruchomości, pozwani bowiem zaczęli użytkować ją dopiero o uzyskaniu na to zgody (...) w W. wyrażoną w ostatecznej decyzji. Podobnie sytuacja wyglądała z rozbudową budynku i oddaniem jej do użytkowania.

Okoliczność, że po kilku latach, gdy nieruchomość została już zabudowana i jest użytkowana zgodnie ze zrealizowanym zamierzeniem inwestycyjnym, zostało stwierdzone, że dwie z tych decyzji zostały wydane z naruszeniem prawa nie może skutkować uznaniem iż pozwani działali niezgodnie z prawem . Inwestując postępowali w pełnym zaufaniu do organów państwa; na chwilę wykonywania przez nich czynności mieli oni umocowanie prawne do podjęcia tych działań w postaci obowiązujących wówczas decyzji wydanych przez uprawnione organy,

f/ J. S. (1) nie dowiódł też doznania szkody przez zmniejszenie ,na skutek funkcjonowania kompleksu gastronomiczno - motelowego na działce sąsiedniej , dochodów z prowadzonego gospodarstwa rolnego. Sąd I instancji pokreślił , że nie przedstawił żadnych dokumentów mogących potwierdzić, iż przed inwestycją pozwanych dochody roczne jakie osiągał z niego odpowiadały kwocie 1 000 000złoty. Nie wskazał też [ani nie uczynili tego także przesłuchani w sprawie członkowie jego najbliższej rodziny] jaką dochodowość gospodarstwo to przynosi w takim samym okresie czasowym , w warunkach funkcjonowania restauracji i motelu.

Sąd , w ramach swojej oceny, wykluczył też wpływ na tę dochodowość tego , że goście restauracji patrzą na powoda przy pracy czy też , ze korzystają z drogi oddzielającej obie realności w czasie przyjęć, w budynkach pozwanych , spacerując.

Z. G. (1) i W. C. (1) nie mogą też odpowiadać odszkodowawczo za to ,iż jak twierdził niezasadnie ich sąsiad, jego grunt zajęty w szczególności pod budynek mieszkalny jest zalewany wodą opadową z ich działki. Wypowiadający się w tej sprawie biegły z zakresu (...) M. / k. 884-921 akt / taką możliwość wykluczył wskazując na powody pojawiania się wody deszczowej na realności J. S. oraz wilgoci w elementach tego budynku,

g/ także niezasadnie powód domaga się wyrównania przez wszystkich pozwanych solidarnie szkody niemajątkowej wywołanej naruszeniem dóbr osobistych.

W odniesieniu do tego roszczenia, Sąd I instancji argumentował , iż J. S. upatrywał źródeł naruszeń i wynikającej stąd krzywdy / która miał być wyrównana kwota 4 000 000 zł/, w skierowaniu okien , drzwi wejściowych oraz

klimatyzatorów, które powodują nadmierny hałas w budynkach powodów, w kierunku jego domu, a także w emitowaniu podczas funkcjonowania restauracji uciążliwych zapachów.

Twierdzeniom powoda o nadmiernym hałasie przeczą wnioski płynące z przeprowadzonej w sprawie opinii biegłego z zakresu wibroakustyki D. K. / k. 967-992 akt/

Z tego opracowania wynika, iż hałas wytwarzany przez zainstalowane wentylatory na budynku pozwanych W. C. (1) i Z. G. (1) nie przekracza dopuszczalnych norm w środowisku, na terenie podlegającym ochronie akustycznej należącym do powoda.

Sąd I instancji podkreślił, iż mógł ustalić poziom hałasu w pomieszczeniach budynku należącym do J. S., gdyż odmówił opiniodawcy możliwości dokonania niezbędnych pomiarów w jego wnętrzu.

Uciążliwe zapachy są natomiast pochłaniane przez urządzenia w które wyposażony jest budynek restauracyjny. Ich oddziaływanie na potencjalnych odbiorców jest zatem znikome, a w każdym razie powód, [podobnie jak w odniesieniu do zapachów ze zbiornika wybieralnego ciekłych nieczystości] nie dowiódł, iż ten rodzaj immisji na jego nieruchomość przekracza poziom mogący być kwalifikowany jako naruszenie dobra osobistego.

Takim naruszeniem nie jest też to, iż klienci pozwanych spoglądają na nieruchomość sąsiednią, a także na powoda, członków jego rodziny, w tym podczas pracy w gospodarstwie.

Nie zostało także przez powoda wykazane, że na skutek wybudowania obiektów na sąsiedniej działce, doszło do naruszenia jego dobra osobistego w postaci zdrowia.

J. S. (1) nie udowodnił, że w następstwie takiego sąsiedztwa oraz sposobu funkcjonowania restauracji i motelu, stan ten uległ u niego pogorszeniu.

Nie przedstawił żadnych dowodów na tę okoliczność. Nie chciał podać podczas składania zeznań ani nazwiska lekarza ani placówki medycznej w której się leczył. Nie załączył też żadnych dokumentów medycznych potwierdzających proces takiego leczenia.

Rozstrzygając o kosztach procesu, w tym w szczególności kosztach zastępstwa procesowego [i reprezentacji procesowej ze strony Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej] albowiem do nich ograniczyły się one po stronie pozwanych, Sąd obciążył przegrywającego powoda jedynie ich częścią [połową], stosując art. 102 kpc.

Podstawy do sięgnięcia po tę normę jako podstawę ich wzajemnego rozliczenia, dostrzegł w tym, iż sytuacja materialna i zdrowotna (nerwica, konieczność leczenia psychiatrycznego) powoda stanowi sytuację szczególną, usprawiedliwiającą zastosowanie tego przepisu. Wysokość kwot należnych zawodowo reprezentowanym pozwany, Sąd I instancji ustalił - uwzględnivszy datę wniesienia pozwu - w oparciu o § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Opisana sytuacja dochodowa i zdrowotna J. S. (1) zdecydowały o tym, że kosztami sądowymi został obciążony Skarb Państwa.

Apelację od tego orzeczenia złożył, działając osobiście, powód, a jego środek odwoławczy, poparł ustanowiony na etapie postępowania apelacyjnego, zawodowy pełnomocnik z urzędu. / k. 1245, 1252 i k. 1355 v akt/.

Zasadniczą jej treść / k. 1166-1173 akt/, J. S. (1) uzupełnił kolejnymi pismami procesowymi z 8 stycznia 2020 / k. 1189 – 1191 akt / oraz z dnia 22 lutego 2022 r / k. 1325-1328 akt/.

Zakwestionował nią całość orzeczenia z dnia 25 listopada 2019 r., domagając się jego zmiany i uwzględnienia zgłoszonych żądań w całości wobec wszystkich pozwanych oraz obciążenia ich kosztami procesu i postępowania apelacyjnego.

W obszernych redakcyjnie motywach apelacji, skarżący nie sformułował w sposób wyraźny zarzutów na jakich opiera się jego konstrukcja.

Jej uzasadnienie wskazuje jednak, iż kwestionuje zarówno sposób przeprowadzenia przez Sąd I instancji oceny zgromadzonych w sprawie dowodów jak i poprawność ustaleń faktycznych. Błędy te J. S. (1) uznaje za podstawę do zakwestionowania sposobu zastosowania przez Sąd Okręgowy relewantnych dla oceny jego roszczeń norm prawa materialnego. .

W motywach środka odwoławczego powód powtórzył swoją argumentację prezentowaną przed Sądem I instancji oraz powołał po raz kolejny dokumenty w tym decyzje administracyjne, które w jego ocenie potwierdzają zasadność jego żądań.

Podkreślił przy tym ponownie brak legalności działania tak Wójta Gminy K. jak i (...) Inspektora Nadzoru Budowlanego w W., którzy współdziałając z Z. G. (1) i W. C. (1) doprowadzili do powstania szkody i wyrządzili krzywdę powodowi, przy intencjonalnym pozbawieniu go statusu strony w postępowaniach, które przez te organy były prowadzone. Wskazywał, że dopiero wieloletnie jego starania o podważenie legalności tych decyzji przyniosło skutek.

Bliższe przytaczanie tych motywów jest w tym miejscu niecelowe, gdyż jak Sąd wskazał wyżej jest ona zbieżna z relacjonowanym także w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, dotychczasowym stanowiskiem powoda.

W odpowiedziach na apelację Powiat (...), Z. G. (1) i W. C. (1) oraz reprezentująca pozwany Skarb Państwa - Prokuratoria Generalna Rzeczypospolitej Polskiej, domagali się jej oddalenia, jako pozbawionej usprawiedliwionych podstaw.

Wnieśli także o obciążenie J. S. (1) na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Pozwani – właściciele kompleksu restauracyjnego – motelowego oraz Powiat (...), złożyli zażalenia na rozstrzygnięcia dotyczące kosztów procesu pomiędzy nimi a powodem, zawarte w wyroku z dnia 25 listopada 2019r

W obu środkach odwoławczych wnioski oraz stawiany zarzut na którym opierała się ich konstrukcja, były wzajemnie zbieżne.

W obu wypadkach skarżący domagali się zmiany punktu II sentencji wyroku Sądu Okręgowego w ten sposób aby powód został obciążony na rzecz Z. G. (1) i W. C. (1) oraz Powiatu (...) całością należnych im kosztów zastępstwa procesowego, w kwotach po 7200 złotych.

Postulowali także przyznanie na swoją rzecz od powoda kosztów postępowania zażaleniowego.

Podmioty żalące się powoływały zgodnie zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 102 kpc wobec jego nieuzasadnionego zastosowania w stosunku do powoda.

W motywach każdego z zażeń skarżący powoływali okoliczności wskazujące, iż J. S. nie powinien być objęty dobrodziejstwem rej normy, biorąc pod rozwagę długotrwałość sporu z pozwanymi - w szczególności sąsiadami - oraz, w ich ocenie, zupełną bezzasadność zgłoszonych roszczeń.

Powód w odpowiedziach na zażalenia z których odpowiedź na zażalenie złożone przez Powiat (...) sformułował jego pełnomocnik z urzędu, ustanowiony w postępowaniu przed Sadem II instancji / k. 1263- 1266 akt /domagał się ich oddalenia oraz przyznania od skarżących kosztów postępowania zażaleniowego.

Rozpoznając apelację, Sąd Apelacyjny rozważył :

Środek odwoławczy powoda nie jest uzasadniony i podlega oddaleniu.

Jak wskazano wyżej J. S. (1) nie formułuje w sposób jednoznaczny żadnego zarzutu apelacyjnego i powtarzając swoje dotychczasowe stanowisko prezentowane w sprawie, wyraża niezadowolenie tak ze sposobu w jaki Sąd I instancji dokonał ustaleń faktycznych - negując ich poprawność - jak i krytykując wnioski prawne , które doprowadziły do oceny , iż głoszone przez skarżącego roszczenia nie są uzasadnione w wobec żadnego z pozwanych.

Trzeba przy tym zwrócić dla porządku uwagę , że część twierdzeń powoda zawartych w motywach apelacji, nie było dla oceny instancyjnej wyroku Sądu I instancji istotne albowiem nie miało związku z istotą rozstrzyganego sporu / stanowisko J. S. co do przyczyn jego zwolnienia z pracy z gminie K. gdzie był zatrudniony jako konserwator / por. k. pismo uzupełniające apelację z dnia 8 stycznia 2020r k. 1191/.

Taki sposób skonstruowania apelacji powoduje , że Sąd Odwoławczy może jej ocenę zawrzeć w następujących stwierdzeniach i wnioskach.

O ile obszerną redakcyjnie polemikę powoda z ustaleniami Sądu Okręgowego , wyczerpującą się w przedstawieniu własnej wersji faktów istotnych dla rozstrzygnięcia oraz ponowieniu przedstawienia okoliczności w jakich doszło do wydania kwestionowanych decyzji , tym tych , które staraniem powoda – decyzja Wójta Gminy K. z dnia 11 września 2000r o ustaleniu warunków zabudowy i zagospodarowania terenu oraz (...) Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia 5 grudnia 2004r o udzieleniu Z. G. (1) i W. C. (1) pozwolenia na użytkowanie części budynku motelu z restauracją - zostały uznane za wydane z naruszeniem prawa, potraktować jako motywację zarzutu procesowego przekroczenia granic swobodnej oceny zgromadzonych dowodów [art. 233 par. 1 kpc] oraz zarzutu błędu w ustaleniach przyjętych za podstawę faktyczną zaskarżonego wyroku , to zarzuty te należy uznać za nietrafne.

Skuteczne postawienie tych zarzutów wymaga od strony wykazania na czym , w odniesieniu do zindywidualizowanych dowodów polegała nieprawidłowość postępowania Sądu, w zakresie ich oceny i poczynionych na jej podstawie ustaleń.

W szczególności ma ona wykazać dlaczego obdarzenie jednych dowodów wiarygodnością czy uznanie, w odróżnieniu od innych, szczególnego ich znaczenia dla dokonanych ustaleń , nie da się pogodzić z regułami doświadczenia życiowego i [lub] zasadami logicznego rozumowania , czy też przewidzianymi przez procedurę regułami dowodzenia.

Nie oparcie ich na tych zasadach , wyklucza uznanie ich za trafne a tylko stanowiące dowolną , nie doniosłą z tego punktu widzenia polemikę z oceną i ustaleniami Sądu niższej instancji.

/ por. w tej materii , wyrażające podobne stanowisko , powołane tylko przykładowo, orzeczenia Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2001, sygn. IV CKN 970/00 i z 6 lipca 2005, sygn. III CK 3/05 , obydwa powołane za zbiorem Lex/

Dopóty , dopóki ocena przeprowadzona przez Sąd I instancji mieści się w granicach wyznaczonych przez tę normę procesową i nie doznały naruszenia wskazane tam jej kryteria , Sąd Odwoławczy obowiązany jest ocenę tę , a co za tym idzie także wnioski z niej wynikające dla ustaleń faktycznych , aprobować .

To, w jaki sposób J. S. (1) motywuje ich realizację , wyklucza uznanie ich za uzasadnione.

W miejsce rzeczowej, opartej na wskazanych wyżej kryteriach , odniesionej do indywidualnie oznaczonych dowodów [i opartych na wnioskach z tej oceny ustaleń faktycznych , które przez to miałyby być dotknięte błędem] , polemiki ze sposobem postępowania Sądu Okręgowego , skarżący ogranicza się do przeciwstawienia jej własnej ich wersji , jego zdaniem poprawnej.

Nieprawidłowość Sądu na której oparty jest zarzut wady oceny oraz zarzut faktyczny - zgodnie z argumentacją apelanta - sprawdza do tego ,że nie przyjął on wersji zdarzeń afirmowanej przez niego, w świetle których jego roszczenia kompensacyjne są [w całości i wobec wszystkich pozwanych] usprawiedliwione.

Stwierdzenie takiego sposobu motywowania stawianych zarzutów wystarcza dla oparcia ich obu.

Taka ich ocena ma to następstwo, iż ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy, jako poprawne i dla dokonania oceny prawnej roszczeń sformułowanych przez powoda kompletne, Sąd II instancji przyjmuje za własne.

W ich świetle uznać należy, iż oddalając powództwo w całości wobec wszystkich pozwanych, Sąd I instancji nie popełnił błędu zastosowania relewantnych dla oceny roszczeń powoda norm prawa materialnego.

Sąd Apelacyjny podziela stanowisko prawne zaprezentowane przez Sąd Okręgowy w ramach oceny roszczeń apelującego wobec poszczególnych pozwanych i dlatego, odwołując się do normy art. 327¹ par. 2 kpc w zw. z art. 391 par. 1 kpc, ta część uzasadnienia ograniczona zostanie do następujących wniosków.

W uzasadnieniu apelacji brak jest jakiegokolwiek argumentów kwestionujących pogląd Sądu Okręgowego, który zdecydował o uznaniu za niezasadne roszczeń kompensacyjnych, które J. S. (1) skierował przeciwko Powiatowi (...).

Na ów brak polemicznego stanowiska zwraca także uwagę Powiat w odpowiedzi na apelację.

Uznanie, że ta strona pozwana – z trafnie powołanych przez Sąd I instancji powodów, nie ma legitymacji biernej do występowania w sporze wystarcza do oceny, iż apelacyjny postulat obciążenia Powiatu (...) obowiązkiem wyrównania szkody i krzywdy powoda, nie może zostać uwzględniony.

Wbrew stanowisku powoda, Sąd I instancji zasadnie podzielił stanowisko reprezentującej pozwany Skarb Państwa - (...) Inspektora Nadzoru Budowlanego w W. Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, iż roszczenia wyrównawcze wobec tego pozwanego są przedawnione.

J. S. (1) w motywach apelacji nie powołał żadnej okoliczności faktycznej, która mogłaby stanowić podstawę do oceny, iż sformułowanie tego zarzutu tak przez Skarb Państwa jak i pozostałych pozwanych: Z. G. (1) i W. C. (1) oraz Gminę K., stanowi przejaw nadużycia prawa podmiotowego.

W szczególności nie odwołał się do faktów mogących potwierdzić, iż swoim sposobem postępowania pozwani doprowadzili do sytuacji w której skarżący nie mógł wcześniej – przy zachowaniu terminu o jakim mowa 442¹ par. 1 kc - wystąpić na drogę sądową przeciwko nim z roszczeniami, które w rozstrzyganej sprawie są przedmiotem sporu.

W postępowaniu rozpoznawczym przed Sądem Okręgowym ani na etapie postępowania apelacyjnego nie twierdził także, że zachowanie tych pozwanych należy kwalifikować w sposób usprawiedliwiający przyjęcie dłuższego terminu przedawnienia, na podstawie art. 442¹ par. 2 kc.

Uznanie, że zarzuty przedawnienia wskazanych pozwanych zostały zasadnie przez Sąd niższej instancji podzielone, wystarcza do oceny, iż także z punktu widzenia sposobu zastosowania prawa materialnego, wyrok Sądu Okręgowego jest niewadliwy, a kwestionujący go środek odwoławczy J. S. niezasadny.

Stąd tylko w drodze uwag uzupełniających, Sąd Apelacyjny wskazuje, że poprawnymi są wnioski prawne Sądu I instancji na podstawie których uznał on, że pomiędzy szkodą i krzywdą powoda - tak jak w postępowaniu zostały przezeń zidentyfikowane, a wydaniem przez Wójta Gminy K. oraz (...) Inspektora Nadzoru Budowlanego w W. / wskazanych wyżej /, uznanych za niezgodne z prawem powód nie dowiódł istnienia adekwatnego związku przyczynowego.

Nie wykazał naruszenia swoich dóbr osobistych ani rzeczywistego powstania tych uszczerbków na skutek działania organów administracyjnych ani pozwanych Z. G. (1) i W. C. (1).

Nie dowiódł też ich wysokości, w tym skali zmniejszeni wartości jego nieruchomości ani dochodowości gospodarstwa rolnego, które według jego twierdzeń miały być następstwem opisywanych przezeń immisji z nieruchomości sąsiedniej.

W tym kontekście trzeba dodać , że wbrew stanowisku skarżącego, wyrażonym w motywach apelacji, uwzględnienie jego postulatu aby opinie wykonywali biegli z poza K. nie miało dostatecznych podstaw, wobec nie wykazania rzeczowych przyczyn dla takiego wyboru ze strony Sądu.

Podobnie niezasadnie skarżący krytykuje nie przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego lekarza, który miałby ustalać fakt i zakres pogorszenia się stanu zdrowia powoda , jak twierdził na skutek negatywnego oddziaływania funkcjonujących w bezpośrednim sąsiedztwie jego budynku mieszkalnego, restauracji i motelu, w warunkach gdy skarżący nie wskazał nawet u jakiego lekarza się leczy , nie przedstawił też żadnej dokumentacji z dotychczasowego leczenia.

Zadaniem biegłego nie jest poszukiwanie faktów i dowodów za stronę , która z nich wywodzi dla siebie pozytywne skutki prawne. Ma on wspomagać Sąd z uwagi na swoją specjalistyczną wiedzę, w ocenie okoliczności , które przez stronę zostaną [uprzednio, w stosunku do decyzji o dopuszczeniu dowodu z opinii] podniesione i co najmniej uprawdopodobnione.

Z podanych przyczyn , w uznaniu ablacji za niezasadną, Sąd Apelacyjny oddalił ją , na podstawie art. 385 kpc w art. 415 , 417¹ par. 2 i 448 kc [pkt 1 wyroku]

Rozpoznając zażalenia pozwanych Z. G. (1) i W. C. (1) oraz Powiatu (...), Sąd II instancji rozważył :

Są one nietrafne i podlegają oddaleniu.

Wbrew argumentacji skarżących, Sąd Okręgowy miał dostateczne podstawy do tego aby w zakresie rozliczenia kosztów procesu [zastępstwa procesowego] pomiędzy skarżącymi a powodem , objąć go w części dobrodziejstwem wynikającym z art. 102 kpc.

Wbrew stanowisku autorów zażaleń, zarówno sytuacja dochodowa J. S. (1) jak i osobista wynikająca ze stanu zdrowia , a także jak również charakter sprawy uzasadniały decyzję Sądu I instancji.

Pamiętać należy , że sięgnięcie do tego przepisu zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego stanowi przejaw dyskrecjonalnej kompetencji Sądu, który go stosuje. Stąd też zakwestionowanie poprawności jego zastosowania wymaga potwierdzenia , że ku temu, w indywidualnych okolicznościach rozstrzyganej sprawy, nie było jakkolwiek podstaw. Dopiero wtedy można ocenić taką decyzję jako niezasadną przez jej dowolność.

W sprawie niższej o takiej dowolności nie można ,w sposób usprawiedliwiony, mówić szczególnie gdy wziąć pod rozwagę , że ustalone w postępowaniu stwierdzenie niezgodności z prawem dwóch decyzji administracyjnych ,mających związek z roszczeniami powoda, mogły upewnić go w przekonaniu o słuszności jego racji.

Ocena żądań J. S. (1) wymagała dokonania wykładni przepisów materialnych i to ona, przeprowadzona przez Sąd Okręgowy na tle faktów ustalonych w postępowaniu rozpoznawczym zdecydowała , że ostatecznie jego żądania zostały ocenione jako nieuzasadnione w jakiegokolwiek części.

Już tylko na marginesie i dla porządku wskazać trzeba , że nie przekonuje w szczególności ta część argumentacji zażalenia Z. G. (1) i W. C. (1) , w której odwołują się do długotrwałości sporu z powodem i związanymi z nim wydatkami , które broniąc swojego stanowiska musieli dotąd ponieść .

Te fakty pozostają prawnie irrelewantnymi dla oceny przesłanek zastosowania art. 102 kpc wobec ich przeciwnika procesowego w rozstrzyganej sprawie. Podzielenie odmiennego zapatrywania pozwanych prowadziłyby do wykluczania stosowania tego przepisu jako rodzaju sankcji dla strony sporu z racji tego, w jaki sposób dotąd ubiegała się o ochronę swoich praw. Taka motywacja dla zakwestionowania stanowiska Sądu I instancji nie może być uznana za trafną.

Dlatego zażalenia skarżących podlegały jako niezasadne oddaleniu o którym Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 385 kpc w zw z art. 397 par. 3 kpc. [pkt 2 wyroku].

Orzekając o kosztach postępowania apelacyjnego , Sąd II instancji zastosował art. 98 par. 1 i 3kpc oraz art. 99 kpc w zw. z art. 391 par. 1 kpc i wynikająca z niego dla wzajemnego rozliczenia ich pomiędzy stronami , zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy.

Sąd Apelacyjny nie znalazł już na tym etapie rozpoznawania sporu stron wystarczających podstaw do tego aby zastosować wobec przerywającego powoda dobrodziejstwo normy art. 102 kpc w jakimkolwiek zakresie.

Sąd I instancji szczegółowo wyjaśnił w motywach orzeczenia przyczyny dla których ocenia roszczenia J. S. za nieuzasadnione. Skoro powód pomimo to zdecydował się skorzystać z uprawnienia do apelacyjnej weryfikacji tego rozstrzygnięcia, to musiał zdawać sobie sprawę z ryzyka jakie niesie za sobą, w zakresie poniesienia kosztów wyłożonych przez przeciwników na obronę przed apelacją , porażka także na tym etapie sporu.

Musiał też uwzględniać , że wysokość tych kosztów może być bardzo znaczna wobec tego, że negując wyrok z dnia 25 listopada 2019 w całości, tym samym oznaczył wartość przedmiotu zaskarżenia na łączną kwotę aż 14 000 000zł.

Określając jego obowiązki z tego tytułu wobec poszczególnych pozwanych [i Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej] Sąd II instancji wziął , poza tą wartością pod uwagę , że pozwani Z. G. (1) i W. C. (1) oraz Powiat (...) są przerywającymi w zakresie postępowania wywołanego ich zażaleniami , wartość przedmiotu zaskarżenia w ich środkach odwoławczych to sumy 3 600zł. , a powód odpowiadając na zażalenia zażądał przyznania od skarżących na swoją rzecz kosztów związanych z tym postępowaniem. Skoro w dacie orzekania o tych kosztach przez Sąd II instancji jest zawodowo reprezentowany, to koszty te są mu należne od Powiatu (...) oraz [łącznie] od pozwanych osób fizycznych] w kwotach po 450 złotych , ustalonych na podstawie par. 2 pkt 3 w zw. z par. 10 ust.2 pkt 2 Rozporządzenia MS w sprawie opłat za czynności adwokackie radców prawnych z dnia 22 października 2015r [DzU z 2015 poz. 1800]

Dlatego też kwota należna pozwanym Z. G. (1) i W. C. (1) z tytułu tych kosztów zamyka się kwotą 18 300 zł stanowiąc różnicę pomiędzy kosztami zastępstwa procesowego za postępowanie apelacyjne, w którym są wygrywającymi i kosztami postępowania wywołanego zażaleniem , które przegrali [18 750 zł- 450 zł]

Tak samo została obliczona kwota kosztów apelacyjnych obciążających J. S. (1) w stosunku do pozwanego Powiatu (...), gdyż sytuacja faktyczna kształtująca podstawy tych rozliczeń jest identyczna jak ta, dotycząca pozwanych – osób fizycznych.

Jako przerywający ten etap postępowania także wobec Skarbu Państwa – (...) Inspektora Nadzoru Budowlanego w W., powód jest zobowiązany ponieść koszty reprezentacji tego podmiotu przez Prokuraturę Generalną Rzeczypospolitej Polskiej.

Ich kwota została ustalona na podstawie art. 99 kpc oraz par. 2 pkt 9 w zw. z par. 10 ust. 2 Rozporządzenia MS w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 {DzU z 2015 poz. 1800} / pkt 3 wyroku /

Wobec oddalenia apelacji powoda wynagrodzenie reprezentującego go z urzędu w postępowaniu apelacyjnym pełnomocnika – adwokata - zostały przyznane ze środków budżetowych Skarbu Państwa.

Zważywszy na to , że pełnomocnik ten został ustanowiony po raz pierwszy w postępowaniu przed Sądem II instancji / por . 1245 akt/ i skutecznie pod względem wymagań prawnych zażądał jego przyznania / por. k. 1355 akt / należna mu kwota - odpowiadając 100% stawki minimalnej - została ustalona na podstawie par. 2 pkt 9 w zw z par. 10 ust. 1 pkt 2 zd ostatnie wskazanego wyżej Rozporządzenia w sprawie opłat za czynności adwokackie. Kwota ta została przyznana jako suma zawierającą należny podatek od towarów i usług.[pkt 4 wyroku]

SSA Beata Kurdziel SSA Grzegorz Krężolek SSA Robert Jurga